

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16.

Den 15de Maj 1889.

38te Aargang.

Den aarlige General-Konference

afholdt i Saltøstaden,

den 6te, 7de og 8de April 1889.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige afholdt sin aarlige General-Konference i Saltøstaden, begyndende Lørdagen den 6te April, om Formiddagen Kl. 10. Tilstedeværende, af Kirkens ledende Mænd, vare Apostlerne Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Georg D. Cannon, Franklin D. Richards, Moses Thatcher, John Henry Smith, Heber J. Grant, John W. Taylor, samt Raadgiver D. S. Wells og Patriarken John Smith.

Præsident Woodruff bad om Forsamlingens Opmærksomhed; det udmærkede Kor sang en Salme, hvorefter Apostel Moses Thatcher aabnede Mødet med Bøn. Koret afsang atter en Salme.

Præsident Wilford Woodruff sagde derpaa, at de Helliges Hjærter burde være fyldte med Takfælselse og Pris til Gud, vor himmelske Fader, for de mange Velsignelser som omgav

dem. Han var selv inderlig taknemmelig, fordi han kunde møde sammen med de Hellige ved en saadan Lejlighed, og han stolede paa, at Herrens Aand vilde være tilstede og vejlede dem, som her-efter vilde tale i denne Konference. Han vilde ikke selv benytte meget af Tiden, men kalde paa Brødrene til at aflægge deres Vidnesbyrd og til at tale, efter som Aanden maatte lede dem.

Apostel Heber J. Grant glædede sig ved Evangeliets Principer, og jo længere han levede, desmere frydede han sig over de Velsignelser, som Gud havde skjænket sit Folk. Der var ingen Sneyverhjørtehed knyttet til Kristi Evangelium. Vi tabe sommetider dette Værks Storhed og dybe Betydning af Sigte, og glemme, tilshneladende, den Kjendsgjerning, at dette Værks Bestemmelse er, at frelse Menneskene. Det synes vanskeligt for Mange at tro, at Gud endogjaa vil

velsigne dette Folks Fjender, og dog tro vi, at Herren, sent eller tidligt, vil frelse alle sine Børn, undtagen Fortabelsens Sonner. Der findes vistnok nogle iblandt os, som ere en Del sneverhjørte og egentjærlige, men vi maa ikke give Evangeliet nogen Skyld deri. Vi ere blevne befalede, som Sidste-Dages Hellige, at ombende os fra vore Synder og holde Guds Befalinger. Herren gjør ikke Persons-Anseelse, og Enhver vil blive belønnet for hvad han har gjort her i Livet. Der er kun et eneste Bæsen, som er i Stand til at hindre en Sidste-Dages Hellig i at gjøre Fremstridt og naa sin Ophøjelse hos Gud, og det er ham selv. Vi begaa ofte Fejl, fordi vi ikke ere ydmyge nok. Undertiden ville vi jaaledes forsømme næsten alle vore Pligter og Evangeliets Principer, og maaske paa samme Tid være meget entusiastiske og nidkjære i at holde eller gjøre Brug af et enkelt af dem; derjom vi kun efterleve nogle enkelte af Guds Befalinger, saa kunne vi ligesaa lidt blive fuldkommengjorte derved, som vi kunde vente at opføre et helt Hus, ved kun at gjøre Brug af nogle enkelte Dele, som henhøre til et Hus. Naar vi derfor blive lærte, at vi, ved at overtræde Naturens Love, selv paaføre os Straffen, saa bør vi efterleve dens Love, og han, for sit Bedkommende, agtede at gjøre det. Derjom vi ikke nyde den Helligaands Bistand, saa ere vi udsatte for at falde fra. Han har sit Vidnesbyrd om, at vi ere knyttede til Guds Værk og at vi, ved at være trofaste, vilde blive frelst i Guds Rige.

Apostel John H. Smith var overbevist om at dette Evangelium, som nu er bleven aabenbaret, var Sandhed. Han havde bygget sin Tro paa disse Principer, fordi de vare for-

nufstige og fordi man kunde stole paa deres Rytte. Der er ikke givet Mennekens Børn nogen Forjættelse, i Forbindelse med dette Evangelium uden paa den Betingelse, at de selv skulde gjøre hvad de kunde i dette Liv for at opnaa dem. Vi kunne ikke opnaa nogetsthelt Gode, uden Anstrængelse fra vor Side. Naar Mennekene her i Livet, undertiden erholde visse rimelige Goder uden egen Anstrængelse, saa slippe de dem ogsaa som oftest ud af Hænderne inden de vide af det. Han, for sit Bedkommende, troede især paa den praktiske Del af Religionen. Naar Nogen, f. Expl. vilde sige til ham, at han, ved at udføre et vist angivet Foretagende eller Arbejde, vilde faa en vis Løn, saa havde han Noget at bygge sin Tro paa, Noget som vilde anspore ham til Virksomhed; men, om Nogen vilde sige til ham, at han kunde gjøre hvad han selv vilde eller hntes om, saa vilde det forekomme ham, som et noget vildt og usikkert Foretagende at begynde paa. Det fordrer Anstrængelse, at overvinde sine menneskelige Svagheder og vende tilbage til vor Fader.

Vi ere blevne indsamlede i disse Dale, for at blive underviste i den praktiske Anvendelse af de Principer som vi tildels ere blevne underviste om og have opfattet i Theori, medens vi vare i Verden. I, som have annammet Evangeliet, ere blevne lærte, at der fordres en langt nøjere Efterlevelse af os, end der fordres af dem, som kun kjende de menneskelige Religionsystemer. Vi have jaaledes faaet en Lov, som foreskriver os Rhythed, og vi ere forpligtede til at overholde den. Ingen af os, som ere blevne underviste om den højere Lov i saa Henseende, kunne være i Tvivl om dens Mening og Betydning. Leve vi

saaledes, at naar vi træde over vor egen Dørtærskel eller naar vi besøge vore Slægtninge og Venner, vi da medbringe Indtrykket af moralsk Renhed. Lad enhver Mand og Kvinde, som har faaet Del i Frelsens Plan, bedømme sig selv i denne Henseende. Lad os anstrænge os af hjerste Evne, for at bevare dem som Gud har betroet os, fra at falde i de Snarer, som Verden udstiller for dem. Der findes nok af dem, som gjøre alt muligt for at fore vore Sønner og Døtre paa Afveje. Vi bør være saa gjennemtrængte af Nødvendigheden af at være dydige, at vore Sønner og Døtre hellere vilde miste Livet end deres Dyd og Ære. Han nærede ingen Frygt med Hensyn til Resultaterne af Kristi Evangelium, men han sølte en vis Frygt for at vor Ungdom, ved flette Exempler, skulde henfalde til Ugyldighed, med Hensyn til moralsk Renhed.

Ældste C. W. Penrose

sigde, at hans Hjærte var fuldt af Glæde og Taknemmelighed og han prisede Herren, for hans beskyttende Haand, som havde været over ham; han ønskede kun at hjælpe til at opbygge Guds Rige paa Jorden. Han havde ingen Tvivl i Henseende til Evangeliets Principer, saaledes som de nu vare blevne aabenbarede. Han vidste, at vore Gjerninger her i Livet vilde have stor Indflydelse paa vort næste Liv, og den Sæd, som vi her saa, vil bære Frugt hisset; thi vi ere evige Væsener. Vi vilde blive domte i Forhold til det Lys og de Omstændigheder, som vi her befinde os under. Herren fremstiller baade Belønning og Straf for os, fordi vi ere dødelige Væsener nu, men den Tid vil komme, da vi ville stige op og ind i en højere Sfære; vi vilde da gjøre Godt fordi det er godt

i sig selv, og undlade at gjøre Ondt fordi det er ondt, men det paahviler os, ogsaa her i Livet, at stræbe efter at komme saa nær dette Maaal, som muligt. Det er vissefælgelig sandt, at vor himmelske Fader er retfærdig. Hvor godt er det ikke, at han er det! Herren vil ikke betragte os i samme Lys, som vi ofte se paa hverandre. Herren kender vore Hjærters Inderside; han forstaa fuldkommen den Indflydelse, som vi ere under i denne syndige Verden, og han vil dømme os med Retfærdighed. Retfærdigheden vil ikke berøve Barmhertigheden sine Krav. Barmhertigheden vil erholde Sit, lige saa vel som Retfærdigheden. Lad os betragte vore egne Handlinger og se om vi rette os efter disse Principer. Undertiden bekyrre vi os for meget om Andres Dødsfald og opfaste os, som deres Dommere. Det er tidsnok at dømme, naar vi bleve kaldede til at være Dommere, og saa maa vi høre begge Sider af enhver Sag fremstillet og derpaa dømme baade i Overensstemmelse med Retfærdighed og Barmhertighed. I de evige Verdener vilde vi kun blive regnede for hvad vi virkelig ere, og ikke for hvad vi synes at være. Vi ere nu i en usfuldkommen Tilstand, men stræbe op efter en højere og mere fuldkommen Stilling. Derfor vi ere ydmyge og trofaste; saa vil Herren staa os bi — lad os ogsaa hjælpe dem, som snuble og falde, saa at de kunne vende tilbage. Han bad Herren, at hjælpe Alle til at forblive trofaste.

Røret sang derpaa Salmen: „D, min Fader, Du som troner“, og Stavens Præsident A. M. Cannon sluttede med Taksigelse.

Lørdag Eftermiddag, Kl. 2.

Røret sang Salmen: „Om Guds Stad man taler herligt“, hvorpaa

Biskop D. J. Withney holdt Bøn og Koret sang en anden Salme.

Apostel Moses Thatcher udtalte først et Ønske om, at han maatte være i Stand til at tale om saadanne Principer, som mest vilde gavne de Tilstedeværende. Herren har endnu en Gang forundt os at komme sammen til Konference under Præsident Woodruffs Ledelse, sagde han, og naar vi saaledes komme tilfammen, saa burde vi søge at være forenede i vore Følelser og være ligesom eet Hjærte og eet Sind. Det er ikke muligt at være Et i aandelig Henseende uden at vi ogsaa maatte være det i timelig Henseende. I vore daglige Forretninger og Wandel burde vi søge at opnaa dette. Vi burde stræbe henimod den Tingenes Tilstand, som Nephiterne en Gang nød, idet de havde alle Ting tilfælles. Grundvolden til den rette Handlemaade er, at være i Besiddelse af rigtige Begreber. Naar Troen er stærk, saa vil den vise sig i Gjærningerne; naar derimod Troen er svag, saa vil Folket vise sig svagt og aandelig udhygtigt til at udføre Guds Befalinger. Det er ikke vanskeligt for Folk at være enige, medens de komme sammen i en Anledning som denne, men, naar de komme sammen angaaende Forretningsanliggender, saa have de, som oftest, forskjellige Ansuelser og de ere ikke ganske saa tilbøjelige til at være enige. Ligesom Verden er afvegen fra de aandelige Regler, henhørende til Guds Rige, saaledes ere de ogsaa afvegne fra de timelige. Det, som ikke er begrundet paa Retfærdighed og Gudsfrugt; det, som ikke indbefatter Retfærdighed og Barmhjærtighed kan ikke bestaa. Paa Grund af, at Kapitalisterne i Verden have slaaet sig sammen for at undertrykke, saa har Arbejderne organiseret sig i hemmelige

Foreninger, som vi høre Tale om fra Tid til Anden. Dette kan visjelig ikke kaldes en lykkelig Omstændighed, og heller ikke kan man med Rette sige om os, som en Nation, at vi besidde megen Styrke, saalænge disse stridende Elementer eksistere. Den største Fare for Jordens Nationer nufortiden, bestaar netop i denne store Strid mellem Kapital og Arbejde. Saalænge en Del af den Aand findes blandt os, maa det ogsaa være tydeligt for Enhver, at vi ikke kunne undgaa de Gjenbordigheder, som true Nationerne, dersom vi nemlig følge Verdens Exempel i vor Forretningsførelse. Held og Fremgang er afhængig af vor Enighed, og ikke af vor Uenighed. Han henviste til, hvad Enighed havde udrettet i et vist Distrikt i Utah, med Hensyn til at regulere Priserne paa Hvede, og han troede, at dersom Folket havde bevaret deres Enighed, saa vilde der ikke nu have været Krogen i den Egn, som ønskede at finde Bessjæftigelse, uden at han jo kunde finde Fortjeneste. Vi ville ikke være i Stand til at opbygge Zion førend dette Folk er blevet fuldkommen forenet i deres timelige Affærer, hvorved Folket vil blive baade vinstbælt og lykkeligt. Det, der leder Folket til at blive enigt og lykkeligt, kommer fra Gud. Maa Israels Veldste dog besidde Herrens Aand, saa at de ville sætte deres Hjærter som Flint, imod Alt hvad der vil bringe Uenighed iblandt dette Folk. Gud har kaldet os til at være hans Børn — lader os derfor udvise Overbærenhed imod hverandre. Gid den Tid maa snart komme, da al vor Dhygtighed og Alt, hvad Gud har skjænket os, vil blive lagt paa Alteret, for at tjene til Guds Riges Opbyggelse.

Apostel John W. Taylor havde sølt megen Glæde ved at lytte

til Brødrenes Bemærkninger, saa vel som til Sangen. Han sølte tilskyndet at føje sit Vidnesbyrd til det som Ældste Thatcher havde sagt, og at han vidste af Erfaring, at ni Tiendedele af de Udestaaelser, som opkom mellem Brødrene, og som Andre maatte bilægge, opstod over Pengeaffærer. Det ses heraf, at med mindre vi ere forenede i vore timelige Affærer, kunne vi heller ikke være forenede i vore aandelige Anliggender. Han talte derpaa om de aandelige Gaver, især Helbredelses-Gaven og Nødvendigheden af Tro og Bøn. Han henviste til flere Tilfælde, hvor selv Frelseren ikke kunde helbrede, fordi de manglede Tro. Denne Slags Tro, er een af Evangeliets Gaver, og den opnaaes kun, ved flittigt at søge efter den. Det er een af de Gaver, som følger de Troende. En har een Gave og en Anden har en anden Gave. I Bagtens Bog læse vi: „Er Nogen syg iblandt Eder, saa lad ham kalde de Ældste til sig, og dersom de ikke ere bestiftede til at dø, saa skulde de worde helbrede, men dersom de dø, saa skulle de dø i Herren“. Disse Ordinantser bør udføres med Sidsigt og Kundskab, og dette opnaaes ikke uden ved at studere eller søge efter Kundskab i den Retning. De, som have studeret i den Retning, kalde vi Læger. De, som have Tro, bør kalde til sig oplyste og kyndige Læger. Der findes Folk iblandt os, som ere saa fanatiske og uvidende, at de hellere ville lade de Syge ligge og lide, uden at skaffe dem Hjælp. Dette var en stor Fejl; thi vi bør benytte sagkyndig Hjælp i Forbindelse med vor Tro. Han bad, at Troen maatte forøges hos de Hellige, saa at vort største Ønske vilde være at opbygge Guds Rige, og lære retteligen at anvende Sandhedens Ord.

Koret sang derpaa en Hymne og Apostel Georg D. Cannon sluttede med Takfælgelse.

Søndag Formiddag kl. 10.

Efterat Koret havde affungen en Salme aabnede Præsident N. H. Cannon Forsamlingen med Bøn. Koret sang derpaa atter en Salme.

Apostel Georg D. Cannon læste en Del af det tredie Kapitel af St. Johannes' første Brev, og sagde derpaa, at naar han opstod for at tale, saa stolede han fornemmelig paa de Helliges Tro og Bønner. Som et Folk ere vi stillede under ganske besynderlige Omstændigheder og det syntes, at der aldrig var en Tid, da dette Folk behøvede mere Undervisning angaaende Herrens Willie vedrørende dem, end som netop nu. Dette Folks Sidsamling og Redsjættelse i disse Dale er en direkte Folge af at Gud har talet. Vor Styrke og alle de Betsignelser, som vi ere i Besiddelse af, skyldes vi vor himmelske Fader. Saavidt ere vi blevne ledede af Herren, og han har ikke holdt sig tilbage fra os. I de 59 Aar, som ere forløbne siden Kirken blev organiseret, har Herren ikke undraget os sin Bistand; han har alletider udpeget for os den Retning, som vi skulde følge og det, som han vilde at vi skulde gjøre. Han har hørt vore Bønner og vist os den Vej, som vi skulde tage. Vi have vistnok maattet gennemgaa Lidelser, men vi have alligevel haft tydelige Beviser paa, at Herren ikke har opgivet sine Hensigter eller Gjennemførelsen af det Værk som han begyndte. Dette er en stor og ualmindelig Betsignelse, som vi nyde fremfor mange Andre og er af mere Værd end al Verdens Herlighed. Hvem er der, som ikke vilde give Alt i Verden, for at sikre sig Guds Kjærlighed. Mange Mennesker have tilfat

Livet for en meget mindre Del af Sandheden, end som vi have erholdt. Mange have søgt sig villige til at give Alt hvad de ejede i denne Verden, om de blot kunde faa høre Noget fra Gud i Himmelen. Mange have gjort store Opofrelser for at erholde Myndighed fra Gud til at udføre Gimmeriges Riges Ordinantser. Luther gjorde store Opofrelser for den Del af Sandheden, som han var kommen i Besiddelse af, men hvor stor vilde ikke hans Glæde have været, dersom han kunde have erholdt Myndighed fra Himlen til at handle i Herrens Navn. Det var uden Tvivl i en bestemt Hensigt, at Sandheden i sin Fylde blev holdt tilbage indtil en senere Tid. Disse gode Mænd (Reformatorerne) ville ikke miste deres Løn, men de ville, med Tiden, opnaa Alt hvad de tragede efter. Alle som ikke havde begaaet den utilgivelige Synd, ville med Tiden blive frelst. Det er vor Mission paa en vis Maade at være Frelser for Folket. Hvor burde ikke vore Hjerter være opfyldte af Taknemmelighed til Gud for hans Godhed imod os. Det vigtigste Spørgsmaal, som foreligger denne Konference, er: Ville vi give Herren det som vi har her i Livet? Herren har gjengjældt os tusindfold for den Smule, som vi have gjort for ham. Gik nogenfinde en Veste paa Mission, som ikke erholdt sin Løn for det? De ere blevne velsignede i deres Virksomhed medens de vare borte og de have haft Held med sig, naar de kom hjem. Det viser, at dersom vi helliger ham vore Hjerter og al vor Gjerning hele vort Liv igjennem, saa ville vi blive det lykkeligste Folk paa Jorden i enhver Henseende. Se hen til dem, som have ydet Hjælp til de Fattige og I ville finde, at Herren har velsignet dem. Gud har til Hensigt at gjøre os sig

selv lig; det er derfor at vi ere komne her til Jorden. Vi tro, at vi ere Guds Børn, i dette Ords fulde Betydning, at han er vor Fader. Alt hvad der er beundringsværdigt hører Gud til. Vi ville finde, at alle Folk ere i Besiddelse af nogen Sandhed. Jeg har fundet skønne sande Principer i Verden, selv hos Afgudsdyrkere, og efterjom Menneskene gjøre Fremskridt og benytte det Dns, som de have erholdt, ville de erholde mere. Vi tro paa en Gud, som aabenbarer sig, som vil aabenbare mere og mere Sandhed, indtil den Tid kommer, da vi ville kjende og forstaa ham som han er. To Personer viste sig for Profeten Josef Smith, nemlig Gud, Faderen, og hans Son, Jesus Kristus. Vi tilbode ikke et indbildt Bæsen, men et Bæsen som virkelig har aabenbaret sig i denne Slægt. Der findes megen Kundskab, i en vis Retning, blandt dette Folk. Han fremhævede, hvad Apostel Lorenzo Snow har sagt, nemlig: „Hvad Gud nu er, ville vi en Gang opnaa at blive, og hvad vi ere nu, har han en Gang været“. Med Hensyn til syndig Glæde, sagde han: hvem vil give Slip paa de Forjættelser som ville komme os tilgode, for at kunne hengive sig til nogle faa Djebliffes syndige Nydelser? Ingen Sidste-Dages Hellig vil gjøre det, som forstaaar hvad der venter ham i Fremtiden, dersom han fører et dindigt Liv her. Herren lovede Abraham, at hans Sæd skulde blive talrig, som Havets Sandhed, og samme Forjættelse tilhører os. Nogle Mennesker have gjort store Opofrelser, for at opnaa jordisk Hæder, men hvor meget større ere ikke de Velsignelser, som vi vente at opnaa. Hvad ere jordiske Troner i Sammenligning med de himmelske? Vi havde en Tilbærelse førend vi kom her til Verden. Naar vi en Gang faa se vor himmelske Fader,

jaa ville vi gjenkjende ham. Vi ville ogsaa kunne gjenkjende hverandre, vore Familier, vore Hustruere og vore Børn. Der er meget, som vidner om, at vi kjendte hverandre førend vi kom her; man finder at beslagtebe Mander (eller Karakterer) synes at gjenkjende hinanden. Alle de Egenfæber, som vi nu besidde, ville vi atter være i fuldkommen Besiddelse af i det andet Liv. Vi have mange Beviser paa, hvad den menneskelige Forstand kan bringes til, naar Gud ophjser og udvider dens Evner. Han henthedede dernæst til de Begreber, som Nogle havde om Forudbestemmelse, idet de troede, at nogle Mennesker vare forud bestemte til at blive fordømte, og ønskede derfor at bære sit Vidnesbyrd imod denne Ide. Menneskene forveklede ofte Begrebet „Forudbestemmelse“ med Forudbestemmelse. Der findes ingen saadan Værdom aabenbaret af Gud, som at vi ere bestemte til Fortabelse. Vi have vor fri Villie, og vi burde benytte den til kun at gjøre Ret. Dette Rige vil voxe og

tiltage i Styrke; det vil udvide sig indtil Jesus vil komme og regjere paa Jorden i et Tusind Aar. Været derfor ikke forsagt! Gud har et vaagent Øje med dette Værk, og det vil derfor stedse gaa fremad. Vær varssomme med hvorledes I behandle Eders Brødre og Søstre; Engle vaage over dem, og de udgjøre en stor Skare. Derjom vi forblive trofaste, ville vi tilsidst blive frelst og ophøjede.

Præsident John Morgan sølte stor Glæde over de Principer, som han havde hørt fremsat i denne Konference; han var glad, fordi han vidste at Guds Rige udbredte sig paa Jorden. Den Erfaring, som de Vædste erhverve sig, vil blive dem til stor Nytte i Fremtiden. Han tilføjede sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og Josef Smiths Mission.

Koret sang derefter en Hymne, hvorpaa Patriarken John Smith sluttede Mødet med Taksigelse.

(Fortsættelse.)

Falsk Undseelse.

„Der er Noget man kalder affekteret Undseelse og falsk Skam. Denne er lige jaa upassende og frastødende som Frækhed. At tillægge enhver Hentydning en upømmelig Mening eller finde noget upassende i enhver lille, uskyldig Bemærkning, er alt andet end ærbart og anstændigt. At se Dndt, hvor intet Dndt er ment, er uanstændigt.

Rødme er noget Helligt hos ærbare Kvinder; men det er sørgeligt at se en ung Kvinde jaa dybt nedjunken, at hun rødmer og foregiver at være saaret over Ting, som det aldrig kunde falde en ærbar Kvinde ind at skamme sig ved.

Der er Intet, der tydeligere forraader en forråvet Natur, end at se en Dame gjemme sit rødrende Ansigt bag en Bifte og jaa figge ud gjemmen Stængerne for at se, om Nogen lagde Mærke til, at hun blev rød. Ærbarhed og fine Følelser er ikke noget at være stolt af. En virkelig ærbar Kvinde viser sig heller aldrig stolt af, at hun er dydig, ærlig, sandhedskjærlig eller velgjørende.

Der er mange Ting i Livet, som unge Kvinder burde vide, og som de, hvis de kjendte dem, ville anse for store, hellige Sandheder. De ere højt hævede over det Latterlige, omendstjøndt de ikke ere et passende Samtaleemne; men de eksistere ikke desto mindre, og der er ingen Betsignelse ved at være i Uvidenhed om Regemets Organisme, hverken for unge Kvinder eller Mænd.

(Fra „Sundhedsvennen“.)

Den 15de Maj 1889.

Ærlighed varer længst.

Da Tiden nærmer sig, at dette Aars første Selskab af Emigranter vil forlade deres gamle Hjemsteder for at indsamles med Guds Folk i Bergenes Dale, saa vilde vi herved rette nogle Ord som Vejledning og Opmuntring til dem, saa vel som de, der senere vilde følge efter, som ogsaa til de Hellige i Almindelighed.

Indsamlingen til Zion er et Princip, som staar i nøje Forbindelse med andre Principer, indbefattede i Saliggjorelsens store Plan, og er af ligesaa stor Betydning, som Tro, Omvendelse og Daab til Gudsforladelse. Det burde derfor betragtes med samme Værdighed, og Forberedelserne til at gjøre Brug af samme, burde gaa for sig med ligesaa stor Omhyggelighed, som man bereder sig for at modtage Daab, Haandspaalæggelse eller Nadverens Sakramente. Det er ikke blot en Omflytning fra et Sted paa Jorden til et andet, men et Foretagende, som Gud, saa vel som Engle og hellige Profeter betragtede, som Begivenheder af største Vigtighed baade for de Levende og de Døde. Det skulde være for at „lære mere om Herrens Beje“ og for „at vandre paa hans Stier“, at „mange Folk skulde sige: kommer, lader os gaa op til Jakobs Guds Hus“. Dette blev forudsagt for mere end 2500 Aar siden, og viser os den Hensigt, som Herren havde med Indsamlingen af sit Folk fra alle Dele af Verden. Det var ikke beregnet paa blot at være en Slags Flyttedag, efter en stor Maalestok, men derimod som Herren udtrykker sig: „Samler mine Hellige, som gjøre Pagt med mig ved Duffer“.

Ihvorvel „det er umuligt at Forargelser ikke skulle komme (men ve dem ved hvem de komme)“, saa er det, i saa Henseende, som i alle andre personlige Handlinger, Noget der er af personlig Interesse og medfører personlig Ansvarlighed for hvert enkelt Individ. Som Herrens Tjenere vilde vi derfor raade de trofaste Hellige, saa vel som de, der kun bære Navn af at være Hellige, at berede sig til den forestaaende Rejse, ved ærligt og oprigtigt at opfylde enhver Forpligtelse, som de staa i til deres Medmennesker her i disse Lande. Det gjør intet til Sagen enten vi ere i Gjæld til vore Brodre og Søstre, der dele sælles Tro med os, eller vi staa i Gjæld til Verdens Mennesker; vi bør ligesuldt opfylde vore Forpligtelser imod dem inden vi forlade disse Lande, eller om vi ikke kunne betale, saa idetmindste give Kreditorerne dette tilkjende, med en ærlig Beslutning om at betale dem, saa snart, vi kunne erhverve de nødvendige Penge til at fyldestgjøre deres retmæssige Krav paa os. Det er af største Vigtighed for enhver emigrerende Sidste-Dages Hellig, at kunne begynde denne vigtige Del af sit Livsaffnit, som en ærlig Mand eller Kvinde. Det er ingen Vanære at være fattig, men det er vanærende at være uærlig. Vi hæfte derved en Blet paa vor egen Karakter, som vore Børn maasse vilde komme til at sørge over, uden at være i Stand til at borttage den fra det Navn, som de have arvet. Vi vilde illustrere dette ved et formodet Exempel. En Familie med mange Børn, ser sig, efter mange Aars Fattigdom, omsider i Stand til at emigrere ved velgjørende Benneres Hjælp. De tilsendte Penge ere blot tilstrækkelige til

Rejsseomkostningerne, men Familien har paadraget sig en større eller mindre Gjæld hos forskjellige Handlende og hos Husværten. Denne er en dobbelt Gjæld i en vis Betydning, fordi at Vedkommende sandsynligvis have haft Medlidenshed og Overbærenhed med deres trængende Næste og troet, at de ærligt vilde betale Gjælden, saa snart som de fik Fortjeneste eller kom i bedre Kaar. Er det ikke derfor uheldigt i højeste Grad, at gjengjælde sine Velgjørere med at bedrage dem, og maaske derved forhærde deres Hjerter imod at hde andre Trængende Hjælp eller Tiltro, paa Tider naar de mest behøver det. Dette er ikke Alt. Vi forhærde maaske ogsaa derved deres Hjerter imod Evangeliets dyrebare Sandheder, hvorefter deres evige Frelse og Døphjælp er afhængig, og paadrage os selv et Ansvar, som vi ikke kunne slippe fra med tomme Undskyldninger. Vore Sønner ville maaske med Tiden komme tilbage, som Evangeliets Budbærere, men med hvilke Følelser ville de vel møde saadanne begrundede Klager mod dem, hvis Navn de bære? Undskyldninger ville ikke udlette den Plet, som Rigeghdslyst eller maaske ligefrem Uærlighed har frembragt, og som oftest blive de Helliges almindelige Karakter bedomt efter saadanne enkelte uæfterretlige Individuers Dødsfald, og Sandheden derved stillet i et aldeles urigtigt Lys. Det er næppe troligt at saadanne Mennesker ganske kunne overdøve Samvittighedens Stemme. De berede sig derfor saaledes selv en Række Sjælslidelser, som de her kunne frigjøre sig for, og i Stedet for at staa som Frelserne, paa Zions Bjerg" ville de staa som som „Anstødsstene" om hvem Herren har sagt: „Ve dem ved hvem Forargelsen kommer".

Udestaaelser med Naboer, Slægtninge eller andre Mennesker bør ogsaa bilægges hvor det er muligt, og ligeledes bør al Uret gøres god igjen fra vor Side, forsaavidt det staa i vor Magt; selv hvor vi tro, at vi ere den forurettede Part, er det vor Pligt, at udtrække den forsonende Haand, som de, hvem Herren har tilgivet Synd og dertil storligen velsignet. Ungen bør tænke, at han eller hun kan erholde Zions Velsignelser, uden at have gjort sig værdig til disse store Fortrin. Naar vi ere skilte fra vore forrige Naboer, Slægtninge, Venner eller maaske Fjender ved flere Tusinde Mile af Hav og Vand, saa er det forsilde at indse og erkjende vore Fejl og tænke paa Forligelse; derfor siger Herren: „Forlig Dig med din Modstander, medens Du er med ham paa Vejen". Siden er det maaske forsilde.

C.

Ankomst. Følgende Brødre ankom fra Utah den 30te April, for at virke som Missionærer i Skandinavien: Nels Nelson fra Saltstøstad; Carl Søderlund fra Mill Creek; Andrew Jensen fra Union; John E. Johnson fra Tooele; N. Nelson fra Santaquinn; Søren P. Jensen fra Ephraim; Alif Eriksen fra Mount Pleasant; N. P. Madsen fra Manti; Edmund Sandersen fra Gunnison; Chr. J. Mortensen og Jonas Mattszen fra Salina; Chr. Hermansen fra Elsinore; John A. Beckstrand fra Meadow Creek; Lars R. Petersen fra Huntsville; C. M. Jensen fra Mantua; Lorenz Petersen fra Hyrum; L. E. Larsen og Aug. E. Schow fra Richmond, samt John Dalquist fra Oakley, Idaho.

Vi byde alle disse Brodre, at være hjertelig velkomne og nedbede Herrens Belsignelse over dem, at de maa være i Stand til at udrette meget Godt, ved at bringe deres Medmennesker Evangeliets Belsignelser.

Besikkelse. De ovennævnte Missionærer ere herved forelobig bestiftede til at arbejde i følgende Konferencer, under de respektive Præsidenters Bestyrelse: Lorenz Peteresen og Edmund Sanderesen i Kjøbenhavns Konference; Søren P. Jensen i Aarhus Konference; Chr. Hermansen, Chr. S. Mortensen, C. M. Jensen og N. P. Madsen i Aalborg Konference; N. Nelson, N. Nelson, Lars K. Peteresen og Andrew Jensen i Skaane Konference; John A. Beckstrand, Lars E. Larsson, John Dalquist og John E. Johnson i Gøteborg Konference; Carl Soderlund og Jonas Mattsson i Stockholm Konference, samt Aug. E. Schow og Alf Erikson i Kristiania Konference.

C. P. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Emigrationen.

Dette Aars første Emigrations-Selskab vil afgaa fra Kjøbenhavn den 30. Maj.

Efter store Anstrængelser fra vore Agenter's Side for at opnaa billige Priser paa de amerikanske Jernbaner, maa vi dog beklage, at Priserne ere bethdelig højere dette Aar, end de vare ifjor. De ere dog meget lavere end andre Agenter have været i Stand til at opnaa, og det er derfor kun for de „Sidste-Dages Hellige“ at disse Priser gjælde.

Priserne fra Kjøbenhavn til følgende Steder:

	Kr. D.		Kr. D.
American Fork, Utah	260	Nephi, Utah	265 35
Brigham City, do.	263 50	Ogden, do.	260
Centreville, do.	260	Oxford, Idaho	269 65
Coalville, do.	260	Parf City, Utah	260
Conejos, Colo.	280 65	Provo City, do.	260
Durango, do.	307 25	Pleasant Grove, do.	260
Deseret, Utah	273	Pleasant Valley, do.	260
Eagle Rock, Idaho	279 50	Pahson, do.	261 40
Evanson, Whoming.	260	Richmond, do.	269 65
Echo, Utah	260	Salt Lake City, do.	260
Farmington, do.	260	Santaquinn, do.	262 15
Franklin, Idaho	269 65	Scofield, do.	260
Holbrook, Arizona	298 60	Smithfield, do.	269 65
Knab, Utah	267 30	Spanish Fork, do.	260
Kaysville, do.	260	Soda Springs, Idaho	269 65
Lehi, do.	260	Springville, Utah	260
La Sara, Colo	274 85	Tooele, do.	267 70
Logan, Utah	268 90	Willard, do.	262 30
Milford, do.	286	New-York	90
Montpelier, Idaho	269 65		

For Børn mellem 12 Aar og 5 Aar gamle betales halv Pris.

For Børn mellem 5 Aar og 1 Aar gamle betales 44 Kroner og for Børn under 1 Aar, 10 Kr.

Enhver vogen Person er berettiget til at medføre 135 Pund Bagage frit, og Børn mellem 5 Aar og 12 Aar det halve, men for Børn under 5 Aar kan ingen Bagage medtages frit.

Konferencemødet i Aalborg den 27de og 28de April 1889.

Konferencemødet begyndte den 27de April om Aftenen Kl. 8 med Afhyngelsen af en Salme, og Bøn af Ældste C. K. Hansen; derpaa blev atter en Salme aflyst.

Tilstedeværende vare C. D. Fjeldsted, Præsident for den skandinaviske Mission; M. Jørgensen, Præsident for Aalborg Konference; C. J. Plowman, Forstander for Sæby Gren; C. K. Hansen, Forstander for Frederikshavns Gren; Jens Thomsen, Forstander for Hjørring Gren; Jakob Madsen, Forst. for Aalborg Gren og følgende omrejsende Missionærer: S. Sørensen, L. P. Nielsen og L. C. Johansen.

Præsident Jørgensen foreslog Ældste C. K. Hansen, som Skriver under Konference-Forhandlingerne; enst. vedt. Derpaa opfordrede han Forstanderne for de forskjellige Grene til at afgive deres Beretninger.

Ældste C. J. Plowman, Forstander for Sæby Gren, sagde, at de Hellige i den Gren, ikke havde noget fast Forsamlingslokale, men han havde desuagtet afholdt 27 Forsamlinger paa forskjellige Steder, og døbt een Person, siden sidste Konference; Missionsmarken var meget udstrakt i nævnte Gren og Folket ikke meget modtagelige for Evangeliet.

Ældste C. K. Hansen, Forstander

for Frederikshavns Gren, afgav Beretning om samme. De Hellige have en lejet Sal i Byen, men da de fleste bo udenom paa Landet, var det ikke altid saa godt, som det kunde ønskes. Grenen havde en kvindelig Hjælpeforening og en Søndagskole, men, af ny nævnte Aarsag, var disses Virksomhed og Resultaterne ikke store. 10 Personer vare tilføjede Grenen ved Daab, siden sidste Konference og den tæller nu 58 Medlemmer. Der var afholdt 52 Forsamlinger hos Fremmede og 56 hos de Hellige, og det saa ud til, at det Arbejde, som var blevet udført igjennem Vinterens Løb, vilde bære gode Frugter.

Ældste Jens Thomsen, Forstander for Hjørring Gren, sagde, at han havde haft megen Glæde i sit Arbejde og Grenen tæller nu 69 Medlemmer. I Hjørring have de et lejet Lokale, men der findes kun saa Hellige i Byen, dog afholdes Grensmødet der. Der fandtes mange gode Menninger, som havde været ham behjælpelige baade med Evangeliets Udbredelse og ved at hjælpe ham personlig. 24 Personer vare døbt siden sidste Konference og mange Forsamlinger vare afholdte hos Fremmede og Gud havde været med ham og velsignet ham.

Ældste Jakob Madsen, Forstander for Aalborg Gren, sagde, at hans Arbejdsmark var meget udstrakt, hvorfor han ikke havde været i Stand til at komme omkring i Grenens enkelte Dele saa ofte, som han havde ønsket, dog fandt han megen Glæde i det Arbejde, som han havde udført. Grenen tæller 109 Medlemmer, hvoraf de fleste havde vist deres Tro i deres Gjerninger og betalt Tiende, og derved udbredt Grenens uundgaelige Udgifter. 28 vare blevne døbt og 3 ubelukkede, siden sidste Konferenc og mange Forsamlinger vare blevne afholdte baade blandt Fremmede og Hellige, skjønt det ofte hændte, at Folk undslog sig for at gaa til vore Forsamlinger, naar de fik vide at det var „Mormonforsamling“ som de vare indbudte til.

Mødet hævdedes derpaa til næste Formiddag, ved at affynge en Salme, og med Taksigelse af Ældste L. C. Johansen.

Søndag Formiddag Kl. 10 aabnedes Konferencemødet igjen med Sang, og Bøn af Ældste Jens Thomsen.

Følgende omrejsende Ældster talte derpaa i Korthed til Forsamlingen: Hans Sørensen, L. P. Nielsen og L. C. Johansen, hvorefter

Præsident Fjeldsted fremstod og sagde, at han havde sølt megen Glæde ved de afgivne Beretninger. Han vidste, at der endnu fandtes mange oprigtige Mennesker i dette Land, foruden de mange Tusinde uskyldige Børn, og at mange af dem vilde med Tiden annanne Evangeliet. Henviste til Begivenheden paa Pintsedagen; det var Folk, som frygtede Gud, der vare samlede og hvoraf saa mange den Gang bleve døbt. Intet kunde sammenlignes med den Rigdom og Glæde, som Evangeliet skænkede Menneskene, naar de annammede og efterlevede det i Oprigtighed.

Efterat en Salme var affjungen sluttedes Mødet med Taksigelse af Præsident M. Jørgensen.

Eftermiddagsmødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste C. J. Blomman, og derpaa blev en anden Salme affjungen.

Præsident M. Jørgensen oplæste derpaa den statistiske Rapport, hvoraf det viste sig, at Aalborg Konferenc bestaar af 4 Grene, med 8 Ældster fra Zion; 11 andre Ældster; 5 Præster; 7 Lærere; 4 Diaconer og 218 Medlemmer. 63 vare blevne døbt, siden sidste Konferenc, 5 ubelukkede og 63 Børn velsignede. 186 Forsamlinger vare afholdte og Udfigterne til Evangeliets Fremme vare bedre nu end de hidindtil havde været, siden han blev bekjendt med Aalborg Konferenc. Det kunde maaske je ud som, om Brodrene kun havde udrettet Lidt i Sæby Gren, men der var blevet udjaaet megen af Evangeliets Sæd, som vistnok, i sin Tid vilde bære Frugt. Han foreslog derpaa, at opholde alle Kirkens Autoriteter i Zion og i Udspredelsen, deri indbefattet det lokale Præstedomme. Enst. vedt.

Præsident C. D. Fjeldsted talte derpaa. Han sagde, at det muligvis vilde je noget underligt ud for de tilstedeværende Fremmede, med al denne Stemmegivning, men han forklarede, at det var nødvendigt og at Herren havde befaleet det o. s. v.; thi ved de Helliges Enighed „skulde alle Folk kjende, at de vare Jesu Disciple“. Han fremstatte derpaa Evangeliets første Principer paa en meget tydelig Maade, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage. Anmodede de Tilstedeværende om at subscribere paa Skandinaviens Stjerne og til at læse andre af vore Skrifter.

Dette Møde blev derpaa hævet ved

at affynge en Salme og med Takfijelse af Eldste L. P. Nielsen.

Søndag Aften Kl. 6, blev Mødet atter aabnet med Sang, og Bøn af Eldste Jakob Madsen, og derpaa blev en Salme affungen.

Eldsterne Jens Thomsen og C. K. Hansen talte derpaa med Liv og Aand om hvad Evangeliet havde gjort for dem og tusinde Andre, og om den store Glæde, der fulgte med at adlyde det. Broder Hansen hentydede til Profetiernes Opfyldelse og at Menneskene, i Almindelighed ikke kunde se det.

Præsident M. Jørgensen sagde, at det havde været ham en sand Glæde, at lytte til Brødrenes Beretning i denne Konf.; han takkede de Hellige for deres Beredvillighed til at hjælpe til at bære Byrden, der paahviler Aalborg Gren, og opmuntrede dem til, fremdeles at vedblive i det Gode.

Præsident C. D. Fjeldsted sagde,

at han kunde sige Ja og Amen til hvad der nys var bleven sagt; opmuntrede de Hellige til at staa hverandre bi, da de behøvede hverandres Hjælp gjennem Livet. Han nedbad Guds Velsignelse over alle trofaste Hellige og alle oprigtige Mennesker.

Efter Afhyngelsen af en Salme, sluttedes Konferencen med Takfijelse af Præsident C. D. Fjeldsted.

Mandag-Forniddag afholdt Præstedømmet et Møde, i hvilket Præsident M. Jørgensen afslagde Beretning om Konferencens finansielle Tilstand. Præsident Fjeldsted gav ved samme Lejlighed megen faderlig Undervisning til Brødrene, med Hensyn til Udvøvelsen af deres hellige Embedspligter.

C. K. Hansen,
Konf. Striver pro. temp.

Guds Profeter i de sidste Dage.

(Af C.)

(Fortjat fra Side 240.)

Efter som denne Uddeling, under Engles Betjening, tillige var Tidernes Fyldes Husholdning, da alle Ting skulde vorde gjenoprettede, saa blev, i Aaret 1835, tolv Apostler udvalgte og ordinerede ifølge den første kristne Kirkes Mønster og efter Guds Befaling. Ligeledes bleve halvfjerdsindstye Disciple udvalgte til at være Apostlerne behjælpelig med Ordets Forkyndelse i alle Dele af Verden. Disse Sidstnævnte ere senere blevne forøgede med mange andre Kvorumer, hver paa halvfjerdsindstye Medlemmer, og Tu-

sinder af Eldster have jaaledes advaret Verden om Herrens nærforestaende Komme og de store Straffedomme, som ville ramme de Gjenstridige, der ikke ville tro og adlyde Kristi Evangelium. Denne Herrens store Profet i de sidste Dage har jaaledes paa denne Maade advaret Verden i en langt videre Kred end nogen anden Profet, som Bibelen eller Historien giver os Underretning om. Han overgaar i saa Henseende selv Noa, der i et hundrede og tyve Aar advarede Verden før Syndfloden, men kun fik sin egen Familie til at

følge sig og søge Frelse i Arken. uedens Josef og hans Medhjælpere have bragt Tusinder til at tro og adlyde det gjengivne evige Evangelium, og derved ere komne i fuld Besiddelse af Fred og Glæde i dette Liv, og et sikkert Haab om evigt Liv herefter. Moses og de andre jødiske Profeter virkede kun iblandt en forholdsvis lille Del af den menneskelige Familie og, skjønt deres Virksomhed var af stor Betydning, saa gavne de kun saa, i Sammenligning med hvad Profeten Josefs Mission har gavnet denne Slægt, og dog levede han kun lidt over fjorten Aar efter at Jesu Kristi Kirke af Sidstedages Hellige var bleven organiseret, i Begyndelsen med kun sex Medlemmer, den 6. April 1830.

Hans Mission indskrænkede sig dog ikke til den nulevende Slægt, og i saa Henseende synes han derfor at staa for vort Blik, som den største af alle Profeterne, undtagen Jesus Kristus. Den 27. Marts 1836 blev et Tempel indviet i Staden Kirtland, i Ohio Stat, Amerika. I dette Tempel viste Herren sig for Josef og Oliver Cowdery. Her ville vi gjøre Ansørsler fra Josef Smiths Levnetsløb: „Søndagen den 3. April (1836) prædikede Thomas B. Marsh og David W. Patten, to af de Tolv, for en opmærksom Forsamling paa omtrent et tusinde Personer i Herrens Hus, (Templet i Kirtland) og efterat Nadveren om Eftermiddagen var bleven ombelt, blev Forhængen i Templet nedladt, og Josef og Oliver Cowdery højede sig i stille Bøn for den Almægtige, som derpaa oplod følgende Syn for dem begge. Josef skriver saaledes herom: „Skøret blev taget bort fra vor Land, og vor Forstands Dine bleve opladte. Vi saa Herren staaende paa Talerstolens Brystværn foran os, og under hans Fødder

var som et belagt Arbejde af rent Guld, i Udseende ligejom Nav. Hans Dine vare som Ildsluer, Haaret paa hans Hoved var hvidt ligejom den hvide Sne, hans Aasyn skinnede med en klarere Glans end Solens, og hans Røst var som mange Vandes Lyd, ja Jehovas Røst sagde:

„Jeg er den Første og den Sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslagen, jeg er Talsmand hos Faderen. Se, Eders Syn der ere Eder tilgivne, I ere rene for mig, opløfter derfor Eders Hoveder og fryder Eder, og lader Eders Brødrers Hjerter fryde sig, som har med deres Styrke bygget dette Hus til mit Navn; thi se, jeg har antaget dette Hus, og mit Navn skal være her, og jeg vil aabenbare mig for mit Folk i Barmhjertighed i dette Hus, ja, jeg vil vise mig for mine Tjenere og tale til dem med min egen Røst, dersom mit Folk vil holde mine Befalinger, og ikke besmitte dette hellige Hus, ja Tusinders og Titusinders Hjerter skulle højlig fryde sig paa Grund af de Betsignelser, som skulle udgives og den Begavelse, som her skal udøses over mit Folks Hoveder. Saa ste det. Amen!“

Da dette Syn sluttede, aabnede Himlene sig paany og Moses viste sig for os, og overdrog os Røglerne*) til Indsamlingen af Israels fra Jordens fire Hjørner og til at føre de ti Stammer fra Nordenland. * * *

Da dette Syn var tilende, aabnede sig et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Profeten, som blev optagen til Himmelen uden at smage Døden, stod foran os og sagde: Se, Tiden er kommen, som er omtalt af Malatias, der bevidnede, at jeg, Elias, skulde sendes førend Herrens den store og forfærd-

*) Røgler betyder Undervisning om, og Fuldmagt til at udføre dette.

lige Dag kommer, for at vende Fædrenes Hjarter til Børnene og Børnernes Hjarter til Fædrene, at den ganske Jord ikke skal blive slagen med Vand. Derfor overdrages denne Husholdnings Nøgler i Eders Hænder, og derved kunne I vide, at Herrens store og forfærdelige Dag nærmer sig, ja er nær for Døren."

De gamle Dages Profeter og Apostler havde derved gjengivet den guddommelige Myndighed til Mænd paa Jorden, som de selv besad medens de levede i Kjødet. Moyses og Elias havde betjent Jofef, ligesom de betjente Jesus, i Kærværelse af Peter, Jakob og Johannes paa det hellige Bjerg, da han blev forklaret. Nu havde de alle, tillige med Herren selv, vist sig og meddelt Undervisning og Fuldmagt til Herrens udvalgte Tjenere, i det lille, men hellige Tempel, som var blevet bygget efter Herrens udtrykkelige Befaling og Anvisning i Byen Kirktland, hvor det staar den Dag i Dag, som et Minde og Vidne om hine herlige Dage. Det var ikke alene Jofef og Oliver Cowdery, som nød disse store Beviser paa Guds Nedladdenhed og den Interesse, som han og hans fordums trofaste Tjenere endnu tog i den menneskelige Familys Belsærd, men mange Andre af Kirkens Medlemmer vare Vidner til disse storartede himmelske Tilgivelsesjer. Vi ville her gjøre nogle andre Uddrag af Kirkens Historie fra hine mindeværdige Dage: „Medens Nadveren blev omdelt, stod Jofef og en Del andre Brødre frem og bare Vidnesbyrd. Blandt Andre talte Brigham Young i Tungemaal og Ældste F. G. Williams bevidnede, at medens Præsident Rigdon bad sin første Bøn, kom en Engel ind i Bærelset og tog Plads imellem Fader Smith og ham, hvor han (Engelen) forblev under

Bønnen. Dagens Forhandlinger sluttedes med et lydeligt Hosanna, Hosanna for Gud og Lammet, udraabt tre Gange, og hver Gang ledsaget med et Amen, Amen og Amen.

„Om Aftenen mødte Jofef atter med de forskjellige Kvorumer, og gav dem Undervisning om Profetiens Aand og Fodtvætningens Ordinantse, som de skulde forrette den paafølgende Dag. Han opfordrede Forsamlingen til at tale og ikke være bange for at profetere, „thi“, sagde han, „derjom I profetere om, at Højene skulle synke og Dalene hæve sig, da skal det ske. Undertryk ikke Aanden, thi, den Første som aabner sin Mund, skal modtage Profetiens Aand.

„Ældste Georg A. Smith opstod og begyndte at profetere, da, paa en Gang, en Lyd blev hørt, ligesom af et fremfarende vældigt Vejr, og hylde Templet; hele Forsamlingen opstod paa en Gang, paavirket af en uhyrlig Magt; Mange begyndte at tale i Tungemaal og at profetere; Andre saa herlige Syn; Jofef selv saa Templet oplyst af Engle, hvilken Kjendsgjerning han meddelte Forsamlingen. Folket i Nabolaget kom løbende sammen, thi de havde ogsaa hørt en usædvanlig Lyd og saa nu et skinnende Lys, ligesom en Ildstøtte at hvile over Templet og de forundrede sig over hvad der gif for sig. Antallet af de ved denne Lejlighed tilstedeværende Embedsmænd, var 416“. „Frelseren viste sig for nogle medens Engle betjente Andre og „det var“, skriver Jofef, „i Sandhed en Bintsjefest og en Begavelse, som længe vil erindres, thi Efterretningen om dette, skal udgaa fra dette Sted til den ganske Verden, og denne Dags Begivenheder skulle gaa i Arv til alle Nationer paa den hellige Histories Blade, og, ligesom Bintsjefestens Dag,

saaledes skal ogsaa denne Dag regnes og højtideligholdes som et Jubelaar og en Glædestid for den Allerhøjestes Hellige".

Man tænke sig 416 Mænd som Vidner til disse overordenlige, himmelske Tilfjendegivelser, der vare Ophjælpelsen paa bestemte Løfter, som Josef Smith havde gjort sine Disciple, medens han opmuntrede dem til at bygge Herren dette Tempel, og dernæst maa man spørge sig selv, om disse mange Mennesker kunde være i Tvivl om enten Josef Smith var en Guds Profet eller ikke. Med ligesaa god Grund kunde de tre Tusinde paa Pintsedagen have været i Tvivl om den Helligaands Udgyldelse, ifølge Frelserens Forjættelse. Der var ikke mere Grund til Tro eller Tvivl i det ene Tilfælde end i det Andet, og nogle af de heromtalte Vidner ere endnu ilive. I Stedet for at Josef Smith er den nyere Tids eneste Profet, finde vi, at Herren oprejser en stor Skare af Profeter, idet han udgyder „Pro-

fetiens Mand, som er Vidnesbyrdet om Jesus" over dem og lader dem betjene af sine Engle. Johannes den Døber gjengav det aaroniske Præstedømme, med Fuldmagt til at døbe Menneskene til Syndsforladelse, og han var Elias, (Gjenbringeren) som skulde komme. Dernæst gjengav Peter, Jakob og Johannes det melchizedekiske Præstedømme, med Fuldmagt til at meddele Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave og til at udføre andre hellige Ordinanser. Moses gav Røglerne til Israels Indsamling og Elias til at forene Bornenes Hjerter (og Interesser) med de hensovende Slægters; Intet fattes i at alle Ting ere blevne gjenoprettede, saavidt Tiden har kunnet medføre det, og Alt som en Folge af den tilshneladende ubetydelige Begivenhed, der ledede Josef, som en fjortenaarig Dreng, til at søge hen til Gud i Bon, om Ophjælpning i Henjænde til Evangeliets vigtige Principer.

(Fortsættelse.)

Blanding.

Trafikken paa Brooklyn-Broen. Der er nylig af det Selskab, som har opført den berømte Bro, der forbinder New York med Brooklyn og blev aabnet i 1880, udgivet en Beretning om de Indtægter, Broen har givet i Tiden fra 1. Decbr. 1887 til 1. Decbr. 1888. Indtægterne have været 5 Millioner Frcs. (en Frcs. er 72 Ore), der ere fordelte paa følgende Maade: Fodgængere 100,000 Frcs., Vogne 450,000 Frcs., og Jernbanen 4,400,000 Frcs., altsaa ialt 4,950,000 Frcs. Jernbanen befordrede over 30 Millioner Rejsende, og Fodgængernes Antal var 2,785,533. Trafikken over Broen havde i det forløbne Aar givet 350,000 Frcs. mere end i det foregaaende Aar. Udgifterne havde ifjor været 831,500 Dollars. Broens Opførelse kostede 75 Millioner Frcs.

Indhold.

Den aarlige General-Konference	Besikkelse	250
afholdt i Saltøstaden, den 6.,	Emigrationen.	250
7. og 8. April 1889	Konferencemøde i Aalborg den 27.	
Falst Undseelse	og 28. April 1889.	251
Red. Bem.:	Guds Profeter i de sidste Dage .	253
Ærlighed varer længst	Blanding	256
Ankomst		

Kjøbenhavn.

Ugivet og forlagt af **C. D. Feldsted**, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos **F. E. Worbing** (B. Petersen).